

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Oplæg til diskussion forud for DKPs 28. kongres

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: [1986]

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

dkp1074

DEJSLIGHED
- 5. JAN. 1987
BOKS

OPLÆG TIL DISKUSSION FORUD FOR DKPs 28. KONGRES

Skærpeisen af situationen - internationalt og i Danmark

»Med 80'erne er vi trådt ind i en ny og skærpet situation», sagde kommunisterne fra DKPs 27. kongres i maj 1983. Det har vist sig at holde stik, og denne udvikling er gået videre. Det har rejst en række nye problemer, som det er nødvendigt at løse, hvis menneskene skal styre samfundets udvikling og ikke gøres til ofre for den.

Videnskabelige opdagelser og tekniske fremskridt skaber produktivkraft og dermed muligheder som aldrig før. Med ny teknologi skabes faktisk ny produktion og løsning af nye opgaver. Men når kapitalens magt og profitter, sætter en bestemmende for teknologiens anvendelse, stiller den sig på tværs af fremskridtets krav. Det må føre til mere og mere omfattende konflikter, til kriser på alle samfundets områder.

Kommunisterne har længe advaret om dette. Udviklingen gør det mere og mere påtrængende nødvendigt at skabe et nyt samfund, hvor fællesskabets behov er bestemmende. Det er socialisme.

Men det er ikke nok at ønske en samfundsforandring. Det drejer sig om at gennemføre den. Det kan kun gøres gennem den kraft, som forenet og aktiv handling giver det arbejdende folk. Det er en kamp mod magthaverne, som vil lokke og trække til at lade deres herredømme over samfundet forblive urokket. Det er denne klassekamp, der er bestemmende for samfundets udvikling. Den tvanger til at tage parti, når fremskridt skal sikres. Vor tid er præget af skærpet og udvidet klassekamp.

Udfordringen af den sam-

fundsforandrende kraft tager udgangspunkt i det daglige forsvar for det arbejdende folks interesser. De fælles erfaringer, som derved høstes, styrker forståelsen af samfundets nødvendighed og giver øget selvtillid. Det overbeviser os, at kræfterne findes til at sætte en fornyelse igennem og til at føre kampen videre frem.

Men den skærpede situation betyder, at det hænder. Uhjælpeligt står på spil. Kapitalens magthavere omgås åbenlyst med planer om at sætte de frygteligste ulykker – selv en altvedslæggende atomkrig – ud over folkene for at forhindre fremskridt.

Derfor står det nu som en afgørende opgave for arbejderbevægelsen: at vise vej, at udarbejde en ny og tilsvarende kampplan, der kan samle og aktivisere de nød-

vendige kræfter for at forhindre krigen, for at overvinde krisen og for at sikre en fredelig kuppetræd mellem socialismens og kapitalismens systemer, så folkene virkelig frit kan vælge deres vej.

Kommunisterne må i kongresdiskussionen bruge bevægelsens alsidige kamperfaringer til klarlægning af sådanne problemer.

Det er kapitalismens krise

Alle må i dag indrømme, at det er et krisensamfund, vi lever i. Ingen tør længere tale om, at kapitalismen er blevet krisefri eller en velfærdstat. Men der findes megen uklarhed om, hvad krisens årsager består i. Nogle søger

tillflugt til mystificerende snak om en »civilisations-«, »teknologiens« eller endog »menneskehedens« krise, som der ikke er noget at gøre ved. Men det, vi står over for, er modsætningerne i en overlevet samfundsfarm. Det er kapitalismens krise.

Den fronttræder i vor tid med nye, mere komplicerede træk – som en sammenfletning af i hvert fald tre slags kriser. Dels møder vi de stadig tilbagevendende (cykliske) kriser og konjunktursvingninger, som er en uundgåelig følge af profitkønsens planløshed – som allerede Marx har forklaret. I de senere årtier er kredsløbene blevet stadig hyppigere, så opsvingene ikke har nået at slå igennem, før nye krisefald har meldt sig. Det er en sådan situation, som den kapitalistiske verden netop nu

står over for. Det er muligt at imødegå følgerne af sådanne kriser, specielt arbejdsløshed, men kun forudsat, at man ikke viger tilbage for at gribe ind med selv det kapitalistiske profitjag.

Men disse kriseforløb foregår i en kapitalisme, der befinder sig i en altomfattende krise som system, i en *almene krise*, der ikke alene er økonomisk, men også politisk, ideologisk og verdensomspændende. Selv kapitalismens mest magtfulde monopol er ikke i stand til at styre deres eget system eller løse dets problemer. Dets almene krise uddybes mere og mere. Den kan kun løses ved overgang til et nyt, et socialistisk samfundssystem.

I de seneste artikler udvikler der sig herudover også *strukturelle kriser* i den kapitalistiske økonomi. De har også et tilbagevendende forløb, men strækker sig over længere perioder end de cykliske kriser. De hænger nært sammen med det ny teknologiske gennembrud, som forudsætter større investeringer og mere langvarige anlægsarbejder, dermed også mere omfattende planlægning, ofte støttet på statslige garantier og indgreb. Sådanne statsmonopolistiske metoder har i første omgang kunnet give resultater, men fører på lidt længere sigt ud i nye krisefald. Indtil for nylig så mange computerindustrien som højteknologiens tryklemiddel til at løse kriser, men allerede nu er denne industri selv ramt af overproduktionskriser med store bedriftslukninger til følge. Endnu mere er tidligere hovedindustrier som metal, vævst, tekstil- og kemiske industrier ramt af strukturelle kriser. Udmøntelsen af landbruget tager nye former både i produktion og finansiering. Serviceindustri og offentlige tjenester spiller en større rolle i samfundslivet, men også i monopolernes udnyttelse af det. Det fører endvidere til svigt i forsøgene på monopolistisk planlægning, bl.a. med miljøkriser som konsekvens, og til brud på den statslige planlægning, bl.a. med inflationskriser som resultat. En særlig skæbnesvangere følge er den enorme opsvulmning af militærindustrielle komplekser.

De strukturelle kriser kan kun imødegås med virkning gennem omfattende antiimperialistiske indgreb og en sammenhængende planmæssig politik på dette grundlag.

Når arbejderklassen skal udvikle en strategi i kampen mod krisen, må det ske ud fra indsigt i krisens forskellige former og deres indbyrdes samspil.

Krisen i de kapitalistiske lande har ført til større og større nød. Således frister op mod 20.000 arbejdsløse i Storbritannien tilværelsen under forhold som dem, der ses på dette billede.

Det er både nødvendigt og muligt at udvikle en sådan strategi. Nødvendigt – fordi storkapitalen forstærker sine anstrengelser for at vælte krisens byrde over på den arbejdende befolkning. Muligt – fordi det er en eksistenskamp for folkene, der er begyndt.

Krisen har skabt nye under for folkene: permanent massearbejdsløshed, den nye fattigdoms, statligt organiseret forringelse af leveforholdene, nedrydning af sundhedsvæsen og uddannelsessystemer.

Den skæpper yderligere de nye problemer, som henrykkes udnyttelse af moderne teknik skaber ved at gribe dybere ind i naturen og den økologiske balance. Når teknikkens anvendelse bestemmes af private profit hensyn, sætter sig udover samfundsmæssig kontrol og undrager sig omkostningerne ved de nødvendige medforanstaltninger, så fører det til omfattende miljødelagelser,

sundhedsfarlige arbejdsforhold og skadelige fæhrugraver, så teknikkens muligheder for at skabe en rigere menneskelig tilværelse slår om i sin modsætning. Moderne teknologi sigter i stigende grad på at udbytte ikke alene den fysiske kraft, men også nervekraften hos de arbejdende. Det skaber nye behov for fritid og hvile, ligesom udnyttelse af specialuddannede arbejdskraft skaber nye uddannelsesbehov. De nye former for udbytning sætter ideologisk tilslæret – som oftest i privatiseringsnavn. (Problemmønstret omkring den nye teknologi er tænkt sat til særlig debat i partiets forbindelse med en teknologikonference, som holdes 3.-4. maj 1986).

Således viser det sig på nye måder, hvordan de kapitalistiske produktionsforhold står i konflikt med produktivkrafternes udviklingsniveau.

Alt det kan ikke forblive ubesvaret. Men misforholde-

ne overvindes kun i kamp. Der er ikke tale om en afvigende mavepine, som går over, hvis man bare venter. På den måde kommer vi blot dybere i uret. Derfor ser vi også, at arbejderklassen fra land til land rejser sig i større og større strejkekampe. Der er brug for at stille det gamle samfunds forfaldspros over for socialismens signaler til at skabe nyt.

Hvordan det gøres? Det er i høj grad emnet for vor diskussion. Også i den henseende rejser krisen nye problemer. Særligt med at stadigt større dele af befolkningen lever på lønarbejdernes vilkår, skaber den teknologiske og den statsmonopolistiske udvikling nye lag i det arbejdende folk, foruden at mange henvises til en tilværelse som overflødige mennesker. De mærker trykket fra monopolernes klasseherredømme på særpågede måder, som også må bestemmes, hvordan deres faktiske stilling i klassekampen bedst gøres dem bevidst.

Særlig gælder det for de unge generationer, der kastes ud i samfundets meningsløshed.

Kampen for et nyt samfund bliver mere og mere til et mod kampen for menneskelivets fremtid.

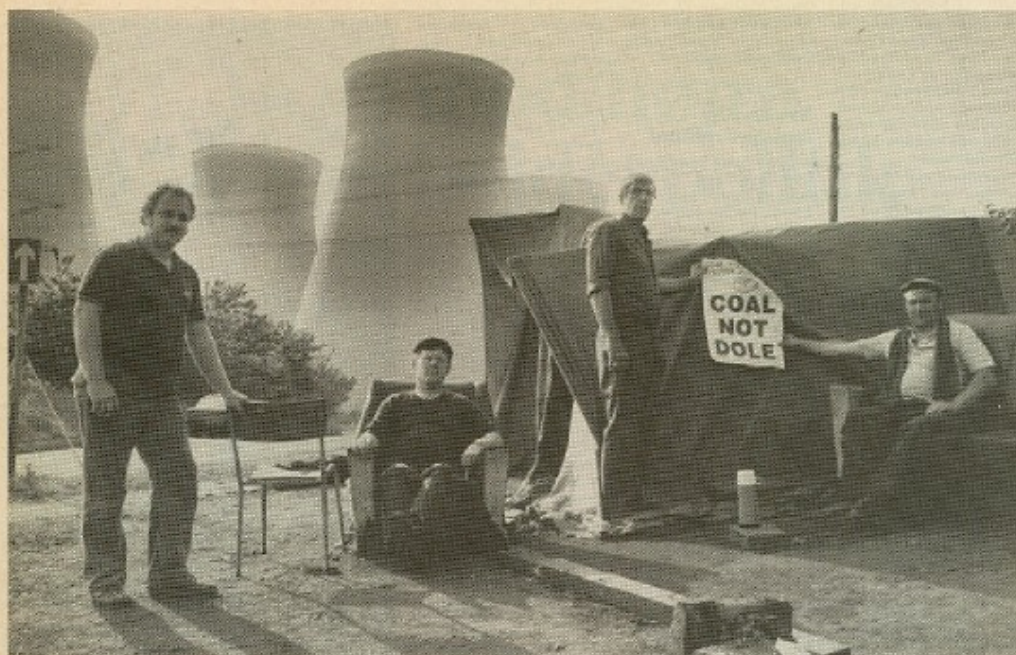
Imperialismens kræftsvulst

Kapitalismen søger ikke blot i de enkelte lande, men også i verdensmælestat, at tilpasse sig skærpelsen af situationen. Fremfor alt søger den at vanskeliggøre opbygningen i den socialistiske del af verden, fordi denne er det levende bevis for, at verden befinder sig i overgang til nye samfund, som ikke styres af kapitalens stræben efter maksimal profit, men planmæssigt efter at opfylde menneskenes behov.

I kapitalismens lande centraliseres kapitalen i stadig mere omfattende monopol. De breder sig ud over grænserne som transnationale monopol og konglomerater med uhyre magt. De skaffer sig mere frit slag ved at få mindre kapitalistiske lande opløst af større anhold (se EF). Gennem denne integration sikrer monopolerne sig ekstraprofitter på bekostning af mindre landes nationale interesser og forhindrer derved en ligeleg samarbejde om en rimelig international arbejdsdeling. Det har som bekendt ramt Danmark hårdt.

Gennem EF har Danmark og dets arbejdende folk fået de internationale monopolers metoder og magtudøvelse at mærke. Danske interesser fejler til side. Kursen er sat efter opslugning i Unionen. Politikere i Danmark stiller sig berødvilligt til rådighed.

Med særlig grædighed sikrer de transnationale monopol sig enorme ekstraprofitter fra den 3. verdens lande. Imperialismen har i de senere år måttet opgive den gammelags kolonialismes udplyndringsmetoder, men har sat neokolonialismens finans- og handelspolitiske metoder i stedet. Ser den mulighed derfor, viger den heller ikke tilbage for militær aggression. Resultatet har især været en sådan opsvulmning af gælden til de imperialistiske stater og monopol, at de er blevet en dødelig kræftsvulst på de økonomiske forbindelser. Mange 3. verdens lande må betale mere i renter og afdrag, end de producerer, og stillingen forværres hurtigt. Den eneste udvej er at stryge gælden, og kravene herom bliver stadig stærkere. Efterkommer man den ikke, kan det føre til voldsomme sociale og nationale eksplosioner i den 3. verden.

Den langvarige kulminestrejke i Storbritannien er et af eksemplerne på lønarbejdernes kamp for en fremtid mod beskæftigelse.

De nationale befrielsesbevægelser i den 3. verden er mangfoldige og forskelligartede, men de må alle rette sig imod imperialismen. Den anti-imperialistiske frihedsbevægelse udgør sammen med arbejderbevægelsen og opbygningen af socialismen de tre strømme, som forenet kan forandre verden. Befrielsen fra imperialismen har vundet frem i høj grad i kraft af virkeliggørelsen af socialismen, dels gennem eksempelvis magt, dels gennem økonomisk og politisk selvstændighed, dels gennem solidarisk støtte mod imperialistisk og reaktionær aggression.

Imperialistiske magters, navnlig USA's, planer om at standse befrielsesprocessen mod militære overgreb rummer ikke alene en fare for den 3. verdens lande, men for hele verden.

Derfor er international solidaritet mod imperialismen en af tidens afgørende opgaver.

Kampen for freden – opgaven fremfor alle andre

Det mest skæbnesvangere ved kapitalismens almene krise er, at den avler faren for en ny verdenskrig, hvor den mest avancerede teknik sættes ind på total destruk-

tion. For monopolerne giver det ikke noget mere profitabelt end et oprustningsjag på atomvåben og andet højteknologisk militær. Afslutningen er garanteret af regeringerne og betales over skatterne og den imperialistiske udbytning. Imperialismens mest reaktionære kredse – med Reagan og de amerikanske våbenmonopoler i spidsen – gør sig i dag forhåbninger om, med atomvåbenstruelsen at kunne tvinge socialismen tilbage. De går så vidt, at de gør sig forestillinger om, at de med et øverstalslag kan udføre den internationale klassekamp til deres fordel.

Derfor hænger en dødelig fare for intet mindre end civilisationens udslettelse over vores hoveder. I sig selv er dette et vidnesbyrd om, hvor dygt og menneskefjendsk et system, kapitalismen har udviklet sig til.

Selv om de kredse, der vil drive verden til en atomkrigs konfrontation, har uhyre magt i deres hænder, er det nye i situationen, at der også har udviklet sig sådanne kræfter, at det er muligt at standse krigsmagerne, at sikre freden.

Dengang imperialismen dominerede verden og bestemte verdenspolitikken, var verdenskrige uundgåelige. Nu er verden kommet så vidt i sin overgang fra kapita-

lisme til socialismen, at verdenskrig kan forhindres. På verdensplanen stilles krigspolitikken over for en socialistisk fredspolitik, der sætter sine kræfter ind på at alliere fredelig samkøbstens mellem samfundssystemerne, og som stiller klare forslag til afspænding og afrustning, som ville være til gensidig gavn. Samtidig har atomtrusslens meningsløse grænsesatset til, at folkelige fredsbewægelser af hidtil ukendt omfang har rejst sig og er blevet en betydelig magt. Der er i dag muligheder for at samle de bredeste kredse med krigstruelsen – at danne, hvad man kan kalde en fortsættelse koalition og så omfattende dele af monopolborgerkabet for at forhindre en atomkrig.

Dette i forbindelse med de nationale og anti-imperialistiske befrielsesbevægelser skaber nye betingelser og nye håb i kampen mod krigen.

Når krigsmagerne vil slippe en krig løs, er det en forudsætning, at de først har gennemført en oprustning, som de tror giver dem militær overmagt. Endvidere at de i folkene får skabt en sådan krigspsykose, at de affinder sig med krigen. Endelig at de skaber en sådan ustabilitet og lavtløshed i de internationale forbindelser, at de kan overrumple folkene. Alle disse formål søges nu fremfor alt

nået gennem planerne om stjernekrig, som USA-ledelsen fortsat klamrer sig til.

Fredsbevægelserne kan og må imødegå krigspolitikkerne på alle disse områder. De kan give kravene om afrustning og andre tillidskabende foranstaltninger aktiv støtte. De kan afvise hysterisk opvisning til krig og forsøg på at ligestille klare fredsforslag med åbenlyse forberedelser til at slippe krigen løs. De kan være med til at skabe en fælles front af alle fredskæfter imod krigsmagerne – det, man kom for sent med op til 2. verdenskrig. Verden, som den er i dag, vil ikke overleve en gentagelse heraf.

Arbejderbevægelsen spiller en særlig vigtig rolle i skabelsen af denne fælles front, først og fremmest ved at samle arbejderklassen omkring fredskampen, men også ved med udgangspunkt heri at virke som drivkraft for en endnu bredere samling i fredsbewægelsen.

På sådanne måder kan krigen forhindres, men det forudsætter, at alle muligheder udnyttes, mens tid er. Giver man op, lader man stå til, vover man ikke at skelne mellem krigens og fredens kræfter, så bryder katastrofen løs.

Derfor gives der ingen afgørende opgave end at samle alle kræfter i kamp mod krigen. Når folkene bringer fredens sag til sejr, vil de også have

kraft til at forme deres eget samfund i fredelig samkøbstens med andre.

Dansk fredspolitik

Selv om Danmark er et lille land, kan og må det også yde sit bidrag til at styrke fredens kræfter. Det gælder dels i de almene, internationale problemer, men også i dem, som udspringer af påtrængende danske interesser. En dansk fredspolitik er en forudsætning for at sikre nationens eksistens. En virkelig dansk sikkerhedspolitik må udøves med politiske midler. Heri kan også et ligeberettiget nordisk samarbejde indgå.

Oprøtelsen og anerkendelsen af en atomfri zone i Norden vil være et værdifuldt bidrag til afspænding, ligesom den kan gøre til udgangspunkt for en videregående nordisk fredspolitik. Den står i samklang med forslagene om atomvåbenfri zoner ned gennem Europa, på Balkan, med forslagene om zoner befriet for kemiske våben m.v.

Det hindrer en selvstændig dansk fredspolitik, når det overlades til NATO at træffe beslutning om stationering af NATO-militær og atomvåben hos os. Jo mere det lykkes at indskrænke indflydelsen fra milliarderne i NATO og USA på dansk udenrigs- og militærpolitik, des større

muligheder for Danmark for at styrke sin egen sikkerhed og bidrage til international afspænding og nedrustning. Kommunisternes advarer mod illusioner om, at en »omrustning« kan træde i stedet for Danmarks frigørelse fra NATO-militarismen.

Fredskampen forbinder sig således med kampen for dansk selvstændighed og handelsfrihed, med afvisning af EF-unionen og den »fælles« EF-udsnitspolitik (EPS). Det kan selv sagt ikke tolereres, at en regering, der støtter NATO og EFs direktiver over Folketingets vedtægter, fortsat kan klame sig til magten.

Dansk fredspolitik må også betyde, at der på grundlag af den folkelige fredskampes udfoldelse i Danmark tages in-

ternationale initiativer, der baner vej for afspænding og fredeligt samarbejde.

Krisen i det danske samfund

Også det danske samfunds krise er fæst og fremmest skabt af dets kapitalistiske system. Det har haft og har magten og må derfor også have ansvaret.

I lange perioder har storkapitalen i Danmark udøvet sit herredømme ved at udnytte Socialdemokratiet og socialdemokratisk politik. Krisen har fået den til at forsøge sig med mere direkte metoder til skærpe af udbytningen, til nedskæring af sociale udgifter, til indskrænkning af navnlig fagbevægelsens de-

mokratiske rettigheder, mens monopolernes magt styrkes. Storkapitalen følger hermed de almindelige tendenser i den internationale kapitalisme, hvis overnationale organer den udnytter imod det arbejdende folk. Denne opgivelse af national selvstændighed betyder ekstra krisedyr for Danmark, skaber en særlig krise for det danske samfund.

Storkapitalen hilste det derfor velkommen, at socialdemokraterne i 1982 gav regeringsmagten fra sig til Schlüter. Han gennemførte monopolernes politik uden at tage hensyn til fagforeningsmændene, satte realloft og dagpenge ned osv. Profitterne blev sat op, men krisen blev ikke overvundet trods af påtaget »optimisme«. Forhåbningerne til et cyklisk opsving i den kapitalistiske verdensøkonomi slog ikke til. En ny nedtur er på vej nu.

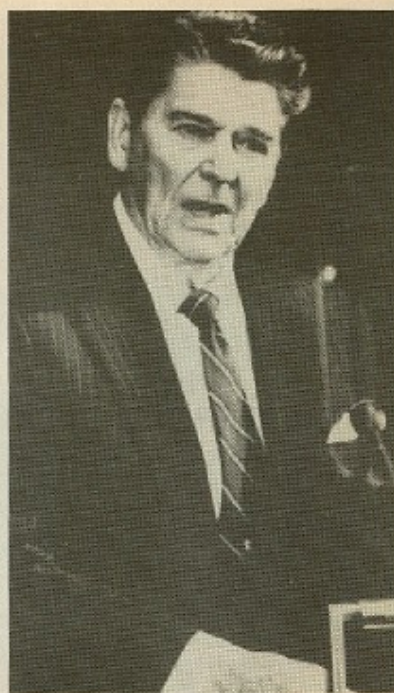
Schlüterns skærpe af klassepolitikken fremkaldte mere og mere omfattende modstand, især i arbejderklassens »gidskeprober«. Det opvakte rygtene om regeringens alvorlige og gav arbejderklassen større kampmod, men blev endnu ikke ført frem til det afgørende gennembrud. Dette forstås som den nærmeste kampopgave.

Højregeringen står nu i den situation, at den ikke har været i stand til at bringe arbejdsløsheden afværende ned. Ikke har sikret udvidet produktion, ikke har sikret nødvendige investeringer i som faglig uddannelse af moderne teknologi eller i forbedring af uddannelsessystemet.

Social nød breder sig. De store ord om overvindelse af betalingsunderskuddet har vist sig tomme, samtidig med at regeringens underordning under EF bruges til at forhindre selvstændige skridt til en demokratisk økonomisk politik.

Denne situation er ikke så lystelig, som Schlüterns grin lader formode. Regeringen og dens bagmand søger derfor også at forlænge deres herredømme ved at binde socialdemokraterne nærmere til en »klassemærket« politik. Det var meningen med skatteforliget – og Socialdemokraternes bed på krogen. Ninn-Hansen har straks opfordret socialdemokraterne til at sige ikke ind og slutte nogle flere forlig, idet de har befundet sig godt, når de har indgået et forlig med regeringen (Pol. 27. august 1985). Det konservative Landsting råbte samme tankegang.

Arbejderbevægelsen står således ved en korsvej. Videreførelse af klassemærket arbejdslospolitikken bringer in-

President Reagan har ydet sit meget væsentlige bidrag til, at situationen i hele verden er skærpet.

gen fornyelse, ingen kriseløsnings, ingen genopretning. Højrepolitikken brydes først, når det arbejdende folk gennem selvstændig aktivitet viser, at det ikke vil finde sig i forholdene, ikke vil gøre holdt der, hvor storkapitalen befaler det. Det må være regeringen, at udfordringen vil være lukket for den, at den ikke får riet eller ro, hvis den fremfører. Forbitnelsen mod nød og usigtelighed må finde mæle.

Et arbejderforlig, der støtter sig på bevægelsen i folket, ville kunne sætte et demokratisk omvendt igennem. Men kun hvis det fører en virkelig arbejderpolitik frem, der bryder med klassemærket og giver tillid til, at der ikke blot vil blive talt om fornyelse, men den vil blive gennemført.

Frem mod socialisme

Et vederlag for storkapitalens foragelse med Schlüter vil betyde et demokratisk omvendt, der kan åbne for videregående samfundsfornyelser. Dolejere kan værdsætte og opmuntre, men varige resultater på fremakridets vej kan kun sikres, når magtforholdene ændres, så det fælles vil og ikke privates profit bli-

ver bestemmende for produktion og samfundsliv.

En sådan overgang vil kræve kamp. De gamle magthavere vil søge at sprede splid og forvirring. Heroverfor skal socialismens ideer og samfundsforsælses føres frem med ny kraft og konsekvens. De giver ledetræden, når kampen skal fastlægges. De giver klarheden til at aksele igennem de begrebeforvirringer, som borgerlig ideologi prøver at spinde arbejderbevægelsen ind i.

Overgang til socialisme kan kun føres igennem af både bevægelsen i folket og i arbejderklassen. Men som alle erfaringer har vist, vinden der ikke sejrer med mindre også bevindte socialisme kræfter gør sig gældende i dem. Kommunist skal der til!

Der er brug for et parti, der har konsekvent socialistisk ideologisk holdning, der arbejder som et kampparti, og som er åbent for at søge enhed i fælles handling om de opgaver, der er i fælles interesse.

Der er brug for et parti, som under vort lands betingelser bærer den kommunistiske verdensbevægelses ideer videre og levedeget dem erfaringer i kampen for en verden i fred og for socialisme.

Schlüter-regeringen har mødbetst arbejdet for, at de rige gøres mere, at de fattige fratas mest muligt.

Hovedafsnit II

Enhed mod højre – for arbejderpolitik

I årene siden Schlüter overtog regeringsmagten, har kommunisterne uden ophør stræbt efter at skabe enhed med højre. »Alle kræfter må samles om at vinde Schlüter« – det har været ledetråden for vor indsats i de tre år, der er gået.

Schlüter-regeringen videreførte og skærpede Socialdemokratiets borgerlige økonomiske politik i form af overenskomstindgreb og sociale nedskæringer. Som oppositionsparti stod Socialdemokratiet dermed overfor en politik, som man i vid udstrækning selv havde formuleret og lagt grunden til. Denne situation krævede ikke alene Socialdemokratiet, men hele arbejderbevægelsen. Faglige, socialdemokratiske topledere var desillusionerede og bragte afgørende faglige centre i defension ved overenskomstsituationen 1983.

Valget i 1984 betød fremgang for regeringspartierne. Men allerede dette valg viste, at nok var der tale om en offensiv fra højre, men der var ikke tale om en uafvendelig højre-bølge. Valget gav ikke regeringen det flertal, den havde sat sig som mål, men var hovedsageligt en omvæltning af mandater mellem højrepartierne.

Overenskomstsituationen i foråret 1985 førte frem til efterkrigstidens største strejkebevægelse. Det blev demonstreret, at lønarbejdernes bue styrke til at standse offensen fra højre.

Kommunalvalget i november 1985 blev et nederlag for højrekræfterne. Strejkeparolen »Ud med Schlüter« fik udtryk ved et parlamentarisk valg. Således blev der direkte forbindelse mellem foråret 1985's strejkebevægelse og kommunalvalget, også selv om kommunisterne – der havde spillet et afgørende rolle i overenskomstkampens udvikling – fik et klart kommunalvalg.

I. Bevægelsen vokser

Påskeoprøret havde baggrund i de mange initiativer og aktioner fra arbejdspladser, faglige organisationer, arbejdsløse, læringe og studerende til støtte for rejste krav. Påskeoprøret blev – som over på Schlüter's nye provokationer – en kulmination af måneders forudgående organisering af hundreder af arbejdspladsmøder, diskus-

sioner, strejker og demonstrationer.

I hele dette forløb var kommunisterne centralt placeret. I agitation og organisering og som de, der inspirerede til nye initiativer. Gennem Land og Folk blev viden og erfaringer til fælles ejendom.

Denne initiativ var med til at skyde hul i regeringens pæne facade og vise for de arbejdende, at man ikke skulle bøjne nakken for Schlüter. Ikke mindst tvang aktionerne de faglige organisationer til at fastholde 35-timers kravet.

Der var således de rigtige krav at kæmpe for, kampen var velforberedt – og så gennemførte regeringen den hidtil største provokation med et lovindgreb, der tvang over-

enskomster ned over både privat- og offentligt ansatte.

Dette var en særlig provokation imod de offentligt ansatte, som end ikke havde haft lejlighed til at forhandle. Derfor gik de offentligt ansatte med i strejkeaktionerne og understøttede på bredt plan, at de handler og tænker som lønarbejdere. Kraftige reallønssald og usikkerhed i beskæftigelsen har medført en proletarisering af de fleste offentligt ansatte lønarbejdere. Organisation og kampeføring har ikke samme niveau som hos privat ansatte, men alligevel er aktionsfuldsat mellem privat- og offentligt ansatte kommet stærkt til udtryk.

I bevægelsens udvikling

rejstes en række videregående krav til en ny politik. Kommunisterne krav om grundlæggende økonomisk-politiske indgreb overfor store kapitalen har vundet faste i udlægsgivende faglige centre.

Men socialdemokratiets ledelse fastholder stadig klassesamarbejdslinjen. Skatteforliget og Socialdemokratiets støtte til finansloven er et konkret udtryk herfor. Og vortagelsen af »programmet« »Danmark for hele folket« understreger, at Socialdemokratiets strategiske hovedlinje fortsat bygger på samarbejde mellem klasserne.

Med denne politik bringer Socialdemokratiet sig ikke alene i modstrid med den

aktive kraft, der er under udvikling i fagbevægelsen, og som fik sit dynamiske udtryk i strejkebevægelsen. Partiet bringer sig også i direkte modstrid med stadig flere organiserede socialdemokrater, der er modstandere af det praktiske og ideologiske samarbejde med højre.

II. Schlüter's Danmark

Højrekræfterne har påført Danmark voldsomme økonomiske problemer. I mere end tre år har landet været underkastet en borgerlig økonomisk politik, hvis formål alene har været at sikre maksimal profit på lønarbejdernes bekostning, men også uden nogen som helst hensyntagen til landets økonomiske interesser.

Danmark er påtært til internationale magtcentre, hvis økonomiske ressourcer får vort statsbudget til at ligne en skoledrungs lomme penge. En kommende regering vil stå overfor valget enten at tage et brud, der giver grundlag for at føre Danmark væk fra kapitalismen, eller stort set fortsætte, hvor den nuværende regering slipper.

Underskuddet på betalingsbalancen – hvis formidelske regering selv gjorde til målestok for, om dens politik var en succes – er større end nogensinde. Importvirkomhederne er blevet Danmarks hurtigst ekspanderende branche.

Aldrig før i nyere dansk historie er der på så kort tid omfandligt så gigantiske beløb fra løn og statskasse til profit. Mens 69 pct. af de skatte værdier i den private sektor gik til løn i 1980, så er lønsandelen i 1985 nået ned under 50 pct.

Mens alle troede, at indtjeningen i banker og sparekasser var toppet i 1983 og 1984 med en samlet fortjeneste for skat på ca. 23 milliarder kroner, så viser tallene nu, at de alene i 1985 vil få en gevinst på 20 milliarder eller derover. Disse gigantiske summer er bl.a. opstået ved kursgevinster på statspapirer.

Denne voldsomme omfordeling begrundes med behovet for kapital til private investeringer. Men investeringerne er slet ikke fulgt med øgningen i profitten.

Mens industriens profiler voksede fra 4,4 milliarder kroner i 1980 til 15,2 milliarder i 1984, så steg netto-

Påskeoprøret 1985 var en kraftig understregning af lønarbejdernes vilje til at kæmpe for de krav, der var rejst til nye overenskomster.

investeringerne i industrien fra 2,8 milliarder kroner i 1980 til 3,7 milliarder i 1984. Altså, af en profitlemning på ca. 11 milliarder kroner fandt kun knap en milliard vej til investeringer.

Hvor bliver resten af disse store summer af? De forsvinder i spekulation, i forbrug og i udlån til lønmodtagere, der er ledt af den faldende realloans eller af anden grund har behov for likvide midler udover lønnen.

Det er lykkedes regeringen at fremkalde et stort fald i realloansen. Måske LO's beregninger er den disponible realloans indledt med otte og femten pct. for faglærte, ikke-faglærte mænd og ikke-faglærte kvinder, 10 pct. for offentligt ansatte og 15 pct. for fuldtidsledige i perioden 1982 til 2. kvartal 1985. Det forbedrer konkurrenceevnen mod udlandet, siger regeringen. Men selv om danske lønninger nu ligger under mange af de lande, vi konkurrerer med, er konkurrenceevnen ikke forbedret. Det skyldes, at de lavere lønninger blot er blevet brugt til at forøge profitten.

Til trods for, at den internationale kapitalistiske økonomi netop har gennemgået det største konjunkturupsving siden starten af 70'erne, er det stadig en betydelig del af den danske befolkning, der er berørt af arbejdsløshed. Ni pct. af arbejdsstyrken er fuldtidsledige, og 734.900 lønmodtagere er indenfor det seneste år berørt af arbejdsløshed i kortere eller længere tid. 60.000 arbejdere er på jobtilbud, og 90.000 er på efterløn.

Samtidigt udvikles med foruroligende hast Danmarks økonomiske kundefærd. For at binde kommende regeringer til at fortsætte i den nuværende regerings fodspor, er hovedparten af de regeringer, der har været på kapitalbevægelse ud og ind af landet, blevet afkalket. Det betyder, at hele det danske pengemarked og valuta-system nu er i de internationale kapitalmarkeds og de store spekulanter vold. Det skal også ses i lyset af regeringens EØF-politik.

Situationen er således tilspidset, både hvad angår landets selvstændighed og muligheden for at få ordentligt greb om den økonomiske udvikling. Gennemførelse af reformer af blot nogen betydning vil hurtigt rejse behovet for iværksættelse af langt mere dybtgående indgreb.

Ethvert angreb fra en ny arbejderregering på kapitalens privilegier og profit vil blive mødt med indædt og forbitret modstand fra indenlandske og udenlandske monopol og spekulanter - økonomisk/politisk sabotage, investeringstop, kapitalflugt, massiv ideologisk propaganda.

Derfor må en arbejderregering sætte ind for at sikre sig

Kommunisterne hastede sig aktivt ind i kampen mod UF-Unionspakken.

samfundsmæssig ejendomsret og kontrol med kapitalens dispositionsmuligheder.

III. En strategi for forandring

Socialisme er det eneste virkelige svar på kapitalismens krise. Men kommunisterne stiller sig ikke tilfredse med at pege herpå, for det alone vælter ikke Schlüter, endige får kapitalismens system til at bryde sammen. Protester alone gør det heller ikke.

Men enhver bevægelse, der fører til det resultat, at styrkeforholdet i klassekampen forskydes til fordel for arbejderklassen, vil øge forståelsen i de brede masser for socialismens nødvendighed. Strøbebevægelsen i foråret, der var en dagsaktuel kamp, medførte konkret et ideologisk ryk til fordel for den aktive faglige linje. Denne dagsaktuelle kamp udviklede sig ikke i modstrid til, men som en del af kampen frem mod grundlæggende samfundsförändringar. Tilsvarende skal nye kampe give ny bevidsthed.

Kampen her og nu for lønforbedringer, social geropretning, faglige rettigheder og i det hele taget forbedrede leve- og kampbetingelser, er bestemmende for, hvad der videre kan ske i den sociale og politiske proces frem mod grundlæggende samfundsförändringar. Hvad vil en ny S&SF-regering stille op uden en aktiv og bevidst arbejderklasse? Det direkte styrkeforhold mellem klasserne vil til

enhver tid være bestemmende for reformernes omfang og tidspunktet for et afgørende angreb på kapitalens ejendomsret og dispositionsmuligheder.

Udvikling af aktivitet, bevidsthed og ikke mindst styrkelse af det kommunistiske parti er derfor afgørende for rækkevidden og bærekraften af en alternativ politik.

Hvad vil Socialdemokratiet og SF?

En politik, der både skal gavne husmoderen og A. P. Møller, må både den arbejdsløse og kapuskipperen tilfreds, er usandsk. Alle kan ikke gøre tilpas.

I dag bygger Socialdemokratiet på samme »nødvendige politio« som den borgerlige regering. Partiet sætter på en fortsat stram indkomstpolitik og bestræber sig på at slå bro til højre med skatteforlig og godkendelse af finansloven, der bl.a. bygger på to pct. lønrammen.

Socialdemokratiet er ude af stand til at markere en skarp opposition til den borgerlige regering, så længe partiet har klasse-samarbejde og borgerlig økonomisk politik som strategisk hovedlinje. Men denne uformåenhet i forhold til arbejderklassens krav om arbejde, realloansstigning, social sikring m.v. forøges på forskellig vis tilsløret. Bl.a. søger man gennem en størstilet kampagne for overskudsdeling at opfatte utilfredsheden i klassen. Nationaliseringskrav af vises som urealistiske, som udemokratiske, hvorimod OD- og pensionsordninger

fremasættes som vigtige kampkrav.

På baggrund af disse holdninger afviser Socialdemokratiet ligeledes kravene til et nyt »arbejderforlig«. Man forsøger at reducere denne diskussion til et spørgsmål om mandater i Folketinget og SF's »parlamentariske modenhed«.

SF har ladet sig presse mod højre og accepterer nu at skulle fremstå som et »parlamentarisk modent parti« - værdigt til et tæt samarbejde med Socialdemokratiet. Nø holder man stadig fast i en afvigende holdning fra Socialdemokratiet på visse områder, men reformismen lader sig ikke længere skule.

I såvel Socialdemokratiet som SF er der intern uenighed, og debatten afspejler store brudninger i medlemsskaren - ikke mindst på grund af kravene fra den progressive del af fagbevægelsen om en konsekvent linje/optreden fra arbejderpartierne overfor Schlüter-regeringens provokationer.

Kommunisterne er selvstændigt uenige i mange af de to partiers synspunkter. Bestræbelsen fra vor side er at udvikle fortsatte aktioner/initiativer, der kan skabe bevægelse og debat om det politiske alternativ til Schlüter-regeringen.

Vi vil deltage i debatten med vore synspunkter - netop for at fremholde arbejderbevægelsens ansvar for samfundsviklingen.

En selvstændig og aktiv fagbevægelse

Udviklingen i forholdet mellem partierne hænger na-

je sammen med, hvad der sker i de folkelige bevægelser. Det gælder først og fremmest fagbevægelsen.

Ikke mindet udviklingen i S&F har vist, at en ny, aktiv og selvbevidst linje vinder genklang hos medlemmerne. Sådanne positive erfaringer må danne grundlag for, at fagbevægelsen selvkritisk overvejer situationen. Hvorledes kan der skabes en ændret holdning til fagbevægelsen, således at denne største folkelige bevægelse får en stærkere placering i det samfundsmæssige liv?

Fagbevægelsen må fæste sin klassevenlige selvtændighed overfor partipolitiske foring på at gøre den til halvhæng. Udløberne af påskeop-røret viste, at dette er medlemmernes ønske. Lokale lodser med større loyalitet overfor et parti end overfor medlemmerne blev fjernet.

Fagbevægelsen må igen faldt og hølt gøre sig til medlemmernes organisation. Hovedafale og fagretsligt juristert, der forhandler dette, må sprænges. Ellers mister fagbevægelsen sin betydning for medlemmerne. I fagbevægelsen selv må der skabes det videst mulige demokrati, med direkte inddragelse af medlemmerne.

Fagbevægelsen må endelig gøre sig til mere end blot en pressionsgruppe, der af og til udtaler sig og sender deputationer og henvendelser til arbejderpartierne og andre. Udviklingen har vist, at så længe løsningen af de store samfundsspørgsmål overlades til parlamentarisk virksomhed, kommer der ikke andet end

beklmede korridorforhandlinger ud af det.

Gennem forskellige aktioner og initiativer må fagbevægelsen og arbejderklassens revolutionære parti sætte sig det mål at skabe en folkelig bevægelse om kravene til en helt ny og grundlæggende anderledes politik end den, vi kender. Lykkes det, vil det også være muligt at bevæge arbejderbevægelsens reformistiske partier i den rigtige retning.

IV. - For en arbejderpolitik

Udviklingen i fredsbevægelsen og i kampen mod EF. Unionen viser, at folk ikke viger tilbage for at engagere sig i de største politiske spørgsmål. Derfor er det nok en væsentlig, men ikke umulig opgave at skabe bevægelse og debat også om de store økonomiske spørgsmål.

Socialismen er som nævnt det eneste virkelige svar på kapitalismens krise. Men det er også en løsningsvej, at forståelsen herfor endnu ikke er stor nok til, at det er muligt at sætte socialismen på dagsordenen i den politiske kamp. Det afgørende politiske problem efter Schlüter er derfor at rejse krav til en arbejderpolitik, der på den ene side er i stand til at vinde genklang i arbejderklassen, og som på den anden side tager højde for de vanskeligheder, som er skabt af den kapitalistiske krise og den borgerlige regerings misreglement. En politik, der - som Socialdemokratiet - blot lover at tjene visse af de væsentlige sociale foringelser, som den borgerlige regering har gennemført, men som i øvrigt kører videre ad samme spor, vil udelukkende føre til skuffelse i arbejderklassen. En arbejderpolitik efter Schlüter må tage højde for dybden af krisen. Det betyder, at der stilles større krav til mere dybtgående forandringer i det danske samfund.

Det er afgørende, at der bliver skabt forståelse for, at der er tale om en udvikling. Ikke alle nødvendige krav om samfundsmæssige forandringer kan rejst øjeblikkeligt, men efterhånden som en arbejderpolitik bliver gennemført, vil nye problemer melde sig i form af sabotage fra kapitalens side ved kapitalflugt og investeringsbrydning, som vil rejse kravet om mere vidtgående indgreb. I den politiske diskussion om, hvilken politik et arbejderflertal efter Schlüter skal forpligte sig til, er kommunisternes linje derfor denne:

1. En politik for nedrustning. Arbejderpartierne bør støtte sig på den brede folkelige fredsbevægelse og træde mere markant frem på den internationale arena.

I foråret 1985 påbegyndtes en organiseret dialog mellem socialdemokraterne i Dan-

mark, Holland og Belgien og kommunisterne i DDR, Ungarn og Bulgarien. Dette skridt må følges op af initiativer til et omfattende samarbejde for freden, hvor LO, fagbevægelsens presse, arbejderpartierne og alle andre kræfter i dansk arbejderbevægelse styrker forbindelserne til arbejderklassens partier og organisationer i Sovjetunionen og de andre socialistiske lande. Den nordiske parlamentarisk-konference i november 1985 var et eksempel på, at Socialdemokratiet kan tage positive fredsiniciativer, der støtter sig på aktivitet og medleven i befolkningen.

vil foregå med Danmark som medlem af NATO.

2. En politik for Danmarks selvstændighed. Danmarks selvstændighed er brugt alvorligt i fare mod den fortsatte udvikling med en EF-Union. Denne udvikling må standse ved et gennemtvungen et nej til de traktatændringer, den borgerlige regering har accepteret. Langt ind i de kredse, som stemte ja i 1972, har usen bredt sig over dette forslag til traktatændring.

Med udviklingen er en naturlig konsekvens af EF-medlemskabet. Danmark vil igen og igen blive stillet over

3. En politik for arbejde til alle. Kvnen til at skabe arbejde, til hurtigt at reducere arbejdsløsheden væsentligt, vil være den vigtigste præstation for en regering, der skal være et alternativ til Schlüter.

Der er mange muligheder for hurtigt at sætte mange i arbejde. Der skal sikres boligbyggeri og byfornyelse på et højt, stabilt niveau. En udbygning af den kollektive trafik, bl.a. ved bygning af en tunnelbane i København. Udbygning af uddannelsessystemet og sundhedsvæsenet, specielt det forebyggende arbejde. Udbygning af børne- og

arbejdsløsheden til 86 timer om ugen. Det vil dels bedre beskæftigelsen, dels betyde en markant forbedring af levevilkårene.

4. En retfærdig skattereform, der dels sikrer en mere ligelig fordeling af byrderne, dels sikrer finansiering af en forøget beskæftigelse og en forøget produktion. Socialdemokratiet føler med regeringen om en såkaldt skattereform må beydes, fordi det indebærer en lempeligere beskatning af de arbejdsfrie indkomster end af arbejdsindkomster, og fordi det ikke effektivt stopper skatteunddragelserne. En retfærdig skattereform vil indebære, at byrderne lægges på de arbejdsfrie indkomster og på de højeste indkomster. Og den må indebære, at alle indkomster inddrages under beskatning.

5. Produktion i samfundet. Det bliver en væsentlig opgave for et arbejderflertal at sikre, at der sker en udbygning af den vareproducerende sektor for dermed at sikre det materielle grundlag for Danmarks fremtid. Filosofien i den borgerlige regerings politik er, at blot man forgylde kapitalerne tilstrækkeligt, vil de sikre den nødvendige udbygning af produktionsapparatet. Erfaringen fra de senere år har vist, at det ikke virker på den måde.

Kernen i en arbejderpolitik må være, at nogle af samfundets aktiviteter i det økonomiske liv kommer under samfundets kontrol. På dagordenen vil stå en samfundsovertagelse af Nordatlanten, af bankerne og af forsikringselskaberne. Der må derudover ledes ressourcer over i en opbygning af nye produktions- og kun sikre, at landets behov dækkes - også i 1990'erne. Det kræver en indsats på et bredt felt: Produktion i samfundet, både statsligt og kommunalt, en udbygning af den kooperative sektor og af medarbejderjede virksomheder. Stærre modindflydelse på privatiserede virksomheder, også når det gælder beslutninger om investeringer, ny teknik osv.

6. En politik for demokratisering af det danske samfund. Et væsentligt skridt for et arbejderflertal vil være afskaffelse af arbejdsretten. Der må desuden skabes reel kommunalt demokrati ved at fjerne rammerne for kommunernes aktiviteter og ved at lade bloktilskuddene afløse af refusionsordninger. Dertil kommer en reform af hele retssystemets måde at fungere på, således at de økonomiske og miljøforbydere, der i dag slipper fri, bliver retsforfulgt hurtigt og effektivt.

7. En politik for forbedringer af arbejdsmiljø og ydre miljø. En demokratisk vending i Danmarks økonomi og politik indebærer også kvalitative forbedringer i sam-

I kampen for fred og nedrustning spillede Sovjetunionens mange initiativer en afgørende rolle for forståelsen af, hvem der vil fred og hvem der ikke vil.

Et arbejderflertal må i sin helhed vinder for en markant fortsættelse af denne linje i kampen for traktatfæstelse af Nordens atomvåbenfrihed. Kommunisternes mål er et alliansefrit Danmark, der optræder som aktiv international fredsfaktor, bl.a. i samarbejde med de øvrige nordiske lande. Derfor ønsker vi f.eks. NATO-miljøet totalt afskaffet. På vejen hertil vil vi støtte ethvert skridt i den rigtige retning, også selv om det i en periode

for valget om enten at bøj sig for nye afgivelser af sikkerhedsrådet eller at blive sat på sidespor i EF. Derfor må arbejderbevægelsen med fornøjet styrke rejse diskussionen om Danmark uden for EF. Kravet til en arbejderpolitik må være klart: Beslutninger om danske politiske spørgsmål - det være sig økonomi, miljø, uddannelse, kultur eller andet - skal træffes i Danmark, ikke i EF eller multinationale koncerners hovedkvarterer.

reldreinstitutioner.

8. En politik for social genopretning. Karenslund må afskaffes. Der må sikres en øjeblikkelig forhøjelse af dagpengesatserne og føringelserne i diskningen må fjernes. Der må sikres bedre økonomiske vilkår for bistandshjælpsmodtagere. Der må ske en forhøjelse af støtten til unge under uddannelse.

9. 35-timers arbejdsuge. Det må være et indlysende led i en arbejderpolitik at sikre en hurtig nedsmeltelse af

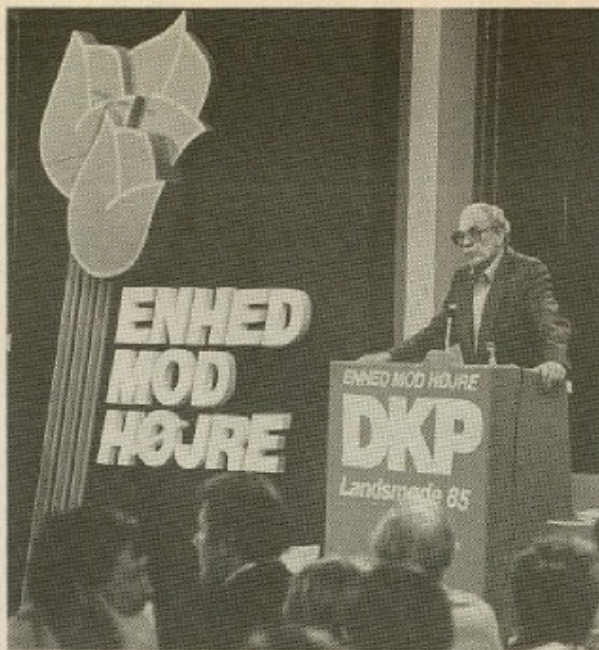
fundet, i produktionen og i balancen mellem samfund og natur. Arbejdsmiljøet skal forbedres, arbejdsmedicinske klinikker og bedriftssundhedsbetjening udbygges. Det sker ikke alene ved at anvende den nye teknologi til at udvikle arbejdsfunktioner og opkvalificere arbejdets indhold, men også ved at sikre de naturlige eksistensbetingelser. Et arbejderflertals politik må tage sigte på at skabe et økologisk forvarligt forhold mellem produktion og natur. Det indebærer en sammenhængende og langsigtet politik på hele miljøområdet.

Kommunisterne mener, at disse ni hovedpunkter vil blive afgørende for, om et arbejderflertal efter Schlüter blot bliver en kort parentes, eller om den kommer til at markere et historisk brud med klassensamfundet. Disse punkter er ikke udtryk for kommunisternes vision om et andet samfund. Vores vision er et socialistisk samfund baseret på fællesjele til produktionsmidlerne og på en samfundsøkonomisk planlægning. Men en arbejderpolitik efter disse linjer vil være en realistisk politik – både politisk og økonomisk.

Det vil ikke betyde, at der skabes mirakler. Mange vanskeligheder vil dukke op, og det vil blive klart, at reformerne ikke kan standse her.

Et af de alvorlige problemer for en arbejderpolitik vil være den enorme udlandsgæld, som ikke mindst Schlüter-regeringen har arvet fra det tidligere Danmark. Den eksplosive vækst i importen af udenlandske varer må standses. Det kan ske på flere måder. En effektiv beskættelse af arbejdsfrie indkomster og formuer vil betyde en begrænsning i importen af dyre biler og andre luksusvarer. En begrænsning af bankernes udlån vil virke i samme retning. En mere retfærdig fordeling af indkomsterne, hvor der omfordelles fra formueindkomster til lønindkomster vil derfor ikke automatisk betyde nogen stor merimport.

Men på lidt længere sigt ligger nøglen til en bedre balance i samhandelen med udlandet i, at der sker en planmæssig styring af udenrigshandelen. Det samhandelsmønster, der gælder i dag, er ikke et resultat af såkaldt fri handels. Væsentlige beslutninger om, hvor produktionen af en vare skal foregå, træffes i store danske virksomheder og multinationale selskabers hovedkvarterer. F.eks. er det beslutninger truffet af ITT og IBM, der afgør, om vi i Danmark skal have produktion af elektroniske eller om vi kun skal være importører af det. Og det er i A. P. Møllers hovedkvarter, at det er blevet besluttet, at vi i Danmark ikke skal have produktion af bore-

På DKP's landsmøde i Odense i oktober 1985 videreførelsen partiets parol: Enhed mod højre.

platforme og andet olieudstyr i større omfang.

Over for den enorme magt-faktor, disse monopoler udgør, må der sættes en modmagt. De skal tvinges til at tage hensyn til danske interesser. Det skal sikres, at der faktisk kommer danske arbejdspladser ud af samarbejdsforholdene i Norden i form af bl.a. ordrer til danske værfter. Der må skabes dansk medproduktion i nogle af de store offentlige investeringsprojekter, det gælder f.eks. de store investeringer i kommunikationssektoren og i den offentlige sektors administrationsapparat. Bilsletrole aftaler med de socialistiske lande vil kunne blive et stabiliserende element i den danske udenrigshandel. Også inden for samarbejdet med udviklingslandene ligger et potentiale, som f.eks. Sverige har udbygget langt mere.

Nøglen til en balanceret udenrigshandel ligger altså i skabelse af nye konkurrencedygtige produktioner i Danmark. En produktion, som »det frie initiativ« – dvs. den danske storkapital – ikke har sat igang trods lave lønninger, erhvervsstatste og andet. Der er ingen grænse til en udbygning af den vareproducerende sektor. Vi kan ikke blot holde importerede varer uden af Danmark uden samtidig at sikre, at der sættes en konkurrencedygtig – dansk produktion igang. En målrettet samfundsmæssig indsats for at udbygge produktionen er langt at foretrække fremfor generelle administrative løsninger – så som beskyttelsestold eller kvoteringer af importen.

V. Enhed mod højre

Aktionsenhed er nøglen til at vinde Schlüter. Det bety-

der, at alle socialistiske bevidste kræfter samles i fælles kamp mod højre mod det mål at stoppe højrekræfternes politik, at vinde regeringen.

Den organiserende kraft i udviklingen af denne enhedsbevægelse er Danmarks kommunistiske Parti. Det vigtigste folkelige støttepunkt er

fagbevægelsen. Fagbevægelsen kan med en klassensamtidig optræden mod højre, ikke alene være med til at skabe den nødvendige mobilisering for forandringer blandt egne medlemmer, men også medvirke som magnet for det store flertal af ungdommen, tilstandsmøttere og socialistbevidste mellemag, som alle har en objektiv interesse i selv at være aktive i kampen mod højre.

Kommunisterne og andre fagligt aktive har medvirket til, at afgørende centre i fagbevægelsen er aktive folkelige støttepunkter i kampen mod højre. Kampen for at give parolen »Enhed mod højre« yderligere kraft drøjer sig nu om at udvide de aktive støttepunkter i fagbevægelsen gennem bevægelse. Ethvert fagligt møde på en arbejdsplads, lønaktioner, strejker, demonstrationer, udtalelser fra klubmøder og fagforeningsgeneralforsamlinger vil bidrage hertil.

Aktiv handling vil også give ny bevidsthed. Når der skal træffes afgørelse om en aktion, en konklusion på en diskussion, vedtagelse af en udtalelse, vil holdninger og meninger brydes på et klart grundlag. Kravene til en arbejderpolitik – til en anti-kapitalistisk politik – kan vokse ud af denne proces.

Aktionsenhedsparolen »Enhed mod højre« indeholder derfor ikke kun det at stoppe højrekræfterne, at vinde Schlüter-regeringen. Perspektivet – indholdet i en arbejderpolitik – skal vokse ud af bevægelsen mod højre. Men den kommer jo som bekendt heller ikke af sig selv.

Det er i A. P. Møllers hovedkvarter, det er besluttet, at vi i Danmark ikke skal have produktion af boreplatforme og andet olieudstyr i større omfang.

Hovedafsnit III

Socialismen

I. Kapitalismen og socialismen

Menneskeheden er ikke skæbnebestemt til at gå under i krise, i hungersnød, økologiske katastrofer, ryg og ryg, druk og narke og selv-mordspidemer. Der er ikke krise overhovedet.

Samfundet kan indrettes uden arbejdsløshed og med materiel tryghed, uden umyndiggørelse og i respekt for den enkelte, uden sundhedsfordrørende produktions- og med omsorg for vore omgivelser. Men kapitalismen kan ikke. Den er udelukkende forbundet med krise, med rovdrift på naturen og på menneskene, og med stræben efter at beherske hele verden. Det grunder sig i dens natur: produktion efter profit, og ikke efter behov.

Derfor er kapitalismens fremtidsprognose: løfter om flere katastrofer og om større usikkerhed i tilværelsen. Det er uundgåelige følger, så længe profitstyret hersker.

Derfor stiller kapitalismen egen udvikling socialismen på dagensordenen som en nødvendighed for det samfundsmæssige fremskridt.

Det er fremfor alt arbejderklassen, der skaber de værdier, som kapitalen tilegner sig som profit. Derfor er den også kaldet til at gå foran i kampen mod udbytningens system. Derfor har den internationale arbejderbevægelse fra første færd skrevet kampen for socialismen på sin fane og begrundet den gennem den indgået i samfundsudviklingen, som først blev klarlagt af Marx.

Oktoberrevolutionens sejr i 1917 blev en skelsættende begivenhed for hele den internationale arbejderbevægelse. Ledet af Marx og Lenins ideer blev virkeliggjort: den første gang tilkæmpet. De har også været inspirationen for alle senere sejre for socialismen, mens de, som født fra socialismens ideer, intetsteds har gennemført nogen overgang til socialismen.

Socialismen er en helt ny samfundsform, hvor det ledende princip for udviklingen ikke er umakimal profit, men menneskenes behov. Og behov forstået både materielt og åndeligt, både om kring sociale forhold og demokratiske rettigheder i kulturel og ideologisk udfoldelse.

Et sådant samfund opstår ikke ved at regulere lidt på kapitalismen. Udbytningen må ophæves gennem at privatisere af alle vigtige produktionsmidler erstatte af samfundet. Det kan være stats- eller kommune- eller arbejder- eller anden kooperativ. De arbejdsaktive værdier må komme hele folket til gode.

Det indebærer også omfattende udbygning af socialt demokrati, der aktivt udfører befolkningen i løsnings af samfundets problemer og lægger magt og indflydelse ud til dem, der arbejder i virksomhederne og i institutionerne, til dem, der bor i lokalområderne.

Tidligere hævdede kapitalismens fortalere, at et sådant system slet ikke kunne

Oktoberrevolutionen i Rusland blev skelsættende for hele den internationale arbejderbevægelse.

fungere, og at deres system var slutningen på al udvikling. I dag falder sådanne påstande til jorden over for den kendsgerning, at socialismen eksisterer og vinder frem.

Socialismens sejr har for-
andret verden. Den har løst
problemer, som andre sam-
fund har givet op over for.
Den har givet inspiration til
og skabt nye muligheder i
folkernes kamp for fred og
demokrati, for national og
klassemæssig frigørelse, når
arbejderklassen handler ud
fra sit oprindelige grund-
lag internationalismen.

Socialismens fremgange

Selve det forhold, at der
findes samfundssystemer,
som meget vel kan fungere
uden kapitalisme, anses høj-
rekræfterne for noget farligt.
De gør, hvad de kan, for at
hindre opbygningen af de nye
samfund. Kan de ikke knuse
dem, så kan de i det mindste
bagvask dem. Derfor søger
de på alle måder at hindre
udbredelse af kendskab til og
forståelse for, hvad der virke-
lig foregår under socialis-
men. Det kunne give næring
til »farlige tanker«.

De socialistiske samfund er
ikke idealsamfund, men
menneskeværk. Det er netop
i virkeliggørelsen af sam-
fund, hvis formål er at sikre
det folkes bedste, at deres
banebrydende betydning lig-

ger. Men opbygningen af et
nyt samfund er selvsagt ikke
problemløst. Man må ekspe-
rimentere, kritiserer util-
strækkeligheder, og rette fejl-
slag, gøre erfaringer - ber-
gende såvel som advarende.
Man må være på vagt over
for letindigheder og udglid-
ninger fra socialismens prin-
cipper.

Men det afgørende er, at
socialismen har bevist, at den
rummer kraft, der langt over-
går, hvad nogen anden sam-
fundsform har rådet over.
Det skyldes det enkle fak-
tum, at i hvert land, der har
påbegyndt opbygningen af
socialismen, har folket fået
sådanne forbedringer i deres
materielle liv, og sådanne
udvidelser af deres rettig-
heder, sådanne berigelser af
deres kulturelle liv, sådan til-
lid til fremtiden, at de vil
kæmpe til det yderste for at
bevare det, de har opnået.

Mens andre havde indstil-
let sig på fascismens sejr i 2.
verdenskrig, ydede det socialis-
tiske folk en næsten over-
menneskelig indsats og
knækkede ryggen på Nazi-
Tyskland. Trods ufattelige
krigsudlægninger, handels-
blokade og påtvungen atom-
oprustning skabte socialis-

Mens andre havde indstillet sig på fascismens sejr i 2. verdenskrig, ydede det socialistiske folk en næsten overmenneskelig indsats og knækkede ryggen på Nazi-Tyskland.

men en stadig bedre tilværelse, hvor der før herskede nød og elendighed. Man var i stand til ved egne kræfter at rette begåede fejl, lære af dem og sætte kurs mod nye mål i en aktivisering af folket og udvikling af demokratiet, der går langt ud over, hvad man kan forestille sig under kapitalismen. Det er en proces, hvor der fremvises nye træk i disse år, forskellige fra land til land.

Udviklingen har vist, at socialismen ikke er en model, men mange forskellige samfund hver med sine træk.

Derfor er det blot en af antikomunismens mange forfølgninger, at kommunister ønsker at indføre »søjstiske tilstande«. Danske kommunister kæmper for socialismen ud fra danske historiske forudsætninger.

Men samtidig afviser vi lige så kategorisk at gøre Danmarks udvikling på betingelserne til målestok eller endog krav til andre nationers udvikling. En sådan holdning er udtryk for chauvinisme og nedladenhed over for andre folk.

Hvert land bærer sin egen historie med sig, og skal bedømmes herudfra. Fra hvilken baggrund har de forskellige nationer udviklet sig? Fra zarismens enevældstyre i det gamle Rusland, fra Batiastas amerikansk-stattede terror i Cuba, fra artiers frihedskamp mod Frankrig og USA's frygtelige terrorkrig i Vietnam, fra nazismens rædsler i DDR, fra Somozas villakrige nedslagtninger af titusinder af bønder og arbejdere i Nicaragua osv.

Og hvad er der næst på det samfundsmæssige fremskridts vej? Tages der skridt ud af mørket eller holdes folk nede i elendighed og usikkerhed? For almindelige mennesker mere indflydelse på deres egen tilværelse eller må de fortsat finde sig i et liv med ydmygelse, prisgivet en tilfældig arbejdsgiver eller godsiger? Bliver jævne folks liv præget af større tryk og tillid til fremtiden, også for ens børn, eller vokser usikkerheden og angsten for morgendagen?

Enhver, der vil male og veje på den måde, må anerkende, at der i de socialistiske lande er sket helt nye forhold, med imponerende fremgange i den korte periode, de har eksisteret. Det er til og med sket under de sværeste betingelser: efter blevethed fra fortiden, udlæggelser fra imperialismens overføldelse, påtvungen oprustning fra atomkrigs-trusler; kontraktbrud til forhindring af økonomisk samarbejde til gensidig gavn. Det måtte naturligvis gribe ind i og kræve omlægninger af de samfundsmæssige planer. Alligevel blev det samlede resultat et uhyre opsving, så selv CIA måtte erkende det - bagtelt.

Blondt USA's terrorhændelser var krigen i Vietnam - her fra massakren i My Lai. USA over fortsat statsterrorismen mod lande og folk, der ikke ubetinget bøjer sig for denne stormagt.

I disse år gennemlever Sovjetunionen og andre højt udviklede socialistiske lande nye gennembrudstider for at fremskynde den samfundsmæssige økonomiske udvikling. Det kræver store omstillingsprocesser i ledelsen af økonomien og i udviklingen af de socialistiske produktionsforhold. De er ikke udtryk for nogen krise, men tværtimod for fornyet dynamik, der fremmer social retfærdighed og samfundsmæssig fornyelse. En spændende samfundsmæssig udvikling er i gang.

En sådan dynamik forudsætter, som kommunisterne i disse lande påpeger, en løsning af en række nye problemer: Gennem en teknisk videnskabelig fornyelse af produktionen og en økonomisk styring med større rum for lokale initiativer. Gennem en udbygning af det socialistiske demokrati og folketets selvforvaltning. Og gennem overvindelse af bureaukrati og beskedsnak.

Det danske folk har i dag den store fordel, at andre er gået vejen for os. Vi kan lære af de socialistiske lande, selv om de er forskellige fra det danske samfund. Der gennemføres det arbejdende folkets samfundsförändring, som socialdemokratierne gav op over for. Men historien viser netop, at overgangen til socialismen er vejen til at løse samfundskrisen. Den stadig mere gennemgribende udvikling af samfundets demokratiske liv er den konkrete måde, hvorpå socialismen frigør de produktive og skabende kræfter.

II. Socialisme i Danmark

Overgangen fra kapitalisme til socialisme tager forskellige former alt efter forholdene til forskellig tid og sted. Men den har også grundlæggende fælles træk. Det er naturligt, for overalt gælder det at afløse et klasseherredømme berovende på privat ejendomsret til de afgørende produktionsmidler og rigdomme, med en folkesmagt berovende på samfundsmæssig ejendomsret.

Forud for enhver overgang til socialismen er gået en omfattende aktivisering af folkelige bevægelser i kamp for demokratiske mål, dvs. for indrømmelser, krav og rettigheder, som endnu ikke forudsætter et socialistisk samfund. I disse kampe støder folket og de arbejdendes klasser sammen mod de virkelige magthavere i samfundet, fremfor alt de storkapitalistiske monopoler. Gennem skiftende ledelsesforhold, erfaringer, som kun omvælttes i politisk bevidsthed om nødvendigheden af at bryde kapitalens magt. Således kan demokratiske kampe vokse over i kamp for socialismen.

Sådan er socialismen bragt til vej i Sovjetunionen, i Cuba, i DDR, i Mongoliet, i Bulgarien osv., men i højt forskellige former. De demokratiske opsving, der kaldte folket til kamp, var jo højt forskellige - kamp mod krig, kamp mod kolonistyre, kamp mod fascisme, kamp mod elendighed osv. Omvendt satte særtrækene ved de demokratiske opsving i de forskellige lande deres afgørende

sværtvægt på den socialistiske opbygning de forskellige steder, sådanne som det tidligere har været berørt.

I vor tid og i et land som Danmark ser vi også demokratiske bevægelser udvikle sig - i faglige kampe, i kamp for freden, for landets selvstændighed osv. Skal disse kampe bringes til afgørende sejr, må de gives retning mod storkapital og reaktion og sammenfattes i en demokratisk og antimonopolistisk kamp. Se nærmere herom i afsnit II.

Under udviklingen af en sådan kamp vil der rejse sig mange problemer, som kun kan løses rigtigt, når de ses som led i kampen for socialismen.

Ideologisk kamp

Det kapitalistiske klasseherredømme betyder ikke alene økonomisk udbytning og undertrykkelse, men også at de præges med ideologiske forestillinger, der hindrer de udnyttede i at frigøre sig.

Hertil hører den sænske opfattelse, som kapitalismen nærer. Mennesket er i sig selv i bund og grund egoistisk, grådigt og aggressivt. Årsagerne til krige og til alskens ondskab, påstår de, ligger dybt i menneskenes væsen og ikke i sociale forhold.

I den udstreknings sådanne holdninger vinder udbredelse, breder der sig en ligegyldighed over for menneskene. Når de borgerlige fremfører deres filosofi - at enhver er sin egen lykkes smed - præker de således anerkendelse, selv om de dækker sig med fraser om, at den enkelte må have ansvar for sit eget liv.

Socialismen bygger på et andet menneskesyn. Fællesskabets solidaritet er vejen til at sikre betingelserne for den enkelte fri udvikling, og personlighedens udvikling er en kilde til berigelse af fællesskabet.

De socialistiske samfund har naturligvis grundlæggende fælles træk, der gør, at de betegnes socialistiske - først og fremmest at grundlaget for menneskers udnyttning af mennesker er ophævet. Hertil hører derfor, som analyseret i Kommunisternes Program, at de afgørende produktionsmidler er i samfundets eller anden form for kollektiv eje, at samfundsmæssig økonomi udvikles efter en samlet plan, at de arbejdende og deres organisationer indtræder i forvaltningen af samfundets anliggender på alle led, og at magten i samfundet i det hele taget ligger hos det arbejdende folk, hvilket giver grundlag for virkelig demokratisering.

Den omfattende inddragelse af de arbejdende i forvaltningen af samfundet frigør skabende kræfter i et højt nyt omfang. Den enkelte fri udvikling bliver betingelsen for hele samfundets udvikling, men forudsætter umiddelbart også stærke og solidariske arbejdsalliancer.

Disse grundlæggende træk ved socialismen er således også det materielle fundament for socialismens menneskesyn. I vekselvirkningen mellem det individuelle og det kollektive udvikles hos den enkelte en stærk følelse af ansvar.

Det er ansvar over for kollektivet og over for de svage - eget liv.

men det er ikke begrænset hertil. Der skabes også hos den enkelte en følelse af ansvar over for sådanne spørgsmål som at værne omgivelserne, at sikre den nye generation en fremtid, at hjælpe Danmark efter at sluttet kuren med en ny krig, at værne om det samfundsmæssige fremskridt, som er tilkæmpet.

Et retfærdigt samfund

Folkets rig og forskellige øver kan komme underordnet til udtryk i et samfund uden arbejdsløshed, og hvor alle har anstændige levevilkår.

Der kan altid blive set en strøg over den nedværgende og ydmygende behandling, som er tændt og efter tændt af mennesker til dol i vort samfund. Påstande om, at arbejdsløse ikke vil arbejde og bistandsmodtagere er sociale bedragere. En privatisering begrundet i, at tyge er plyndre, og vi alle er grådige. En hånde- og halsret over ansatte, der ofte må finde sig i det utrolige og løvrigt holde mund, hvis de vil beholde arbejdet.

Over for højerekræfterne forer på at nedbryde solidariteten står arbejderbevægelsens traditioner. Årtiers kamp har skabt materielle resultater, men også grundfæstet værdier og holdninger, som socialismen i Danmark vil bygge videre på – ikke mindst at fællesskabet har et ansvar for, at alle får lige vilkår.

En række samfundsmæssige nykabelser skal gennemføres med det formål at sikre de fundamentale sociale rettigheder for alle. I Kommunisternes Program (1976) er givet en omfattende sammenfatning heraf.

Sådanne reformer må gennemføres på en måde, så de bygger på overbevisning, styrker solidariteten og giver indflydelse og administration til lokalsamfund, foreninger og bevaegelser.

En styrket vækst af samfundsøkonomien

Gode levevilkår og social tryghed for alle kræver en alsidig økonomisk udvikling. De store muligheder, som den videnskabelige og teknologiske udvikling giver, skal udnyttes på en måde, så menneskene ikke bliver slaver af dette.

I Kommunisternes Program er opretholdt de vigtigste elementer i en demokratisk økonomisk politik. I stedet for den af-industrialisering, der nu ses tendenser til, skal der igangsættes en ny ekspansiv udvikling på nationale og offentligt etablerede virksomheder, der på forsvarlig måde fremstiller nyttige produkter f.eks. i en virkelig dansk olie og gasindustri, i en elektronisk industri, der ikke blot er samling af udenlandsk producerede komponenter, i informations-

teknologi, bioteknik og andet.

Samtidigt må samfundet sikre sig kontrol med alle sider af Danmarks økonomiske forbindelser med udlandet. En socialistisk ledelse af udenrigshandelen skal forhindre, at landets økonomi lægges i hænderne på den internationale finanskapital. Den skal forhindre kapitalflugt og sikre, at økonomisk samarbejde med udlandet foregår på grundlag af lige ret.

I et socialistisk samfund træffes beslutningerne af folket og for folket. Det er menneskene, der bestemmer udviklingen, ikke omvendt. Vigtige beslutninger, eksempelvis i forbindelse med ind-

mølig udstækning og i fællesskab og solidaritet med andre kan bestemmes over egne interesser. Således giver større frihed også større ansvar, ligesom vi omvendt oplever, at frihedsrettighederne indskrænkes sideløbende med regeringens udredelse af ansvarets holdninger. Demokrati er folket aktive deltagere i egne interesser.

De demokratiske rettigheder i Danmark i dag er et resultat af mere end 100 års kamp. Derfor afspiller virkeligheden af frihedsrettighederne og demokratiet styrkeforholdet i klassekampen. Når arbejderklassen ikke formår at optræde tilstrækkeligt stærkt, udvælses rettighederne. Og omvendt er det

Det socialistiske demokrati er åbent, ikke forklædt, som nu, hvor storkapitalens snævre gruppe, der ikke er valgt af nogen, faktisk står over Folketinget i de afgørende spørgsmål.

Det socialistiske demokrati gør det hele dagen i modsætning til nu, hvor de grundlovsanknede frihedsrettigheder er sat ud af kraft af arbejdsgiveren i otte timer hver eneste dag. Under socialismen er det demokratiske liv på arbejdspladsen læren i hele demokratiet.

Det socialistiske demokrati reducerer ikke folk til kølgæser. Det er en grov karikatur at sætte demokrati lig med parlamentarisme, som vi kender den. Vi må udover

Det socialistiske demokrati vil skabe lige muligheder for menneskene ved at gøre de sociale rettigheder ud i livet. For det første vil levevilkårene af den politiske og ideologiske debat og sikring af de politiske og individuelle frihedsrettigheder få et materielt grundlag og ikke være luftige påstande som i dag.

Under socialismen vil der ikke være frihed for frihedens mordere. Sammenhængen mellem frihed og lighed tydeliggør, at friheden ikke er en abstrakt og grænseløs størrelse. Men grænsen skal sættes gennem bevidste og åbne beslutninger, og ikke som nu gennem storkapitalens vilkårlige magt. Nemlig der, hvor udførelsen af den enkelte frihed medfører krænkelse af andres. Racistisk og fascistisk propaganda, chauvinistisk fremmødhed og krigspropaganda vil derfor ikke nyde ligeberettigelse, men aktivt blive modtaget under socialismen.

Et socialistisk Danmark vil frugte højerekræfterne de privilegier, som deres materielle muligheder giver for at påvirke menneskene, men vil ikke frugte dem ordet. Tværtimod vil et socialistisk Danmark have og bevare demokratiske og frihedsrettigheder. Men naturligvis har et Danmark, der har sat kurs mod socialismen, samme ret til selvforsvar, hvis nogle vil benytte folkets demokratiske rettigheder, sådan som alle andre har det, og som det er stadfæstet i internationale konventioner.

Freds-kamp og antiimperialistisk solidaritet bliver officiel politik

Uanset hvordan man vender og drejer sagen, så viser udviklingen, at fredsbevægelsens modstandere er imperialismen og densens fortalere og tilhængere. Fredsbevægelsens autoritet har indtil nu medført, at næppe nogen blandt disse i dag åbent vover at gå ind for krig. Men de forbereder krig. Oprustningen foretages stadig, og de uarbejdede nøje planer for et såfremt angreb mod Sovjetunionen i en spændt situation. Gennem trusler og direkte overfald forsøger de at bevare deres greb om den tredje verden.

Hos de folkelige freds kræfter demonstreres det ansvar for fremtiden, som så beskæmmende mangler i den reaktionære regering. Et socialistisk Danmark vil løfte freds-kampen op fra fodnoter til at blive landets officielle og selvbevidste politik. Rygende på den folkelige aktivitet vil den placere Danmark som et neutralt og allianc frit land, som bygger på de nordiske traditioner for fred og internationalt samarbejde.

Illustration af Den Trier March i Kommunisternes Program, som blev vedtaget på partiets 25. kongres i 1976.

førelse af ny teknologi, vil blive truffet efter fælles beslutninger. Og hele økonomien vil blive udviklet efter en samlet plan. Herved kan den overordnede styring – efter menneskenes behov – virkeliggøres.

Demokratiet og frihedsrettighederne føres igennem til bunds

Virkelig frihed betyder, at det enkelte menneske i stærk

netop socialismen, der fører demokratiet og frihedsrettighederne igennem til bunds. Således vil socialismen virkeliggøre de historiske idealer om folkestyre i Danmark.

Heller ikke i det socialistiske samfund er demokrati en abstrakt og evig størrelse. En afgørende lært af de socialistiske landes historie er at se den fortsatte demokratisering både som mål og som middel for udviklingen.

systemet med passive vælgere, der ved stemmegivning hvert fjerde år overgiver helt generelle bemyndigelser til parti-repræsentanter, hvorefter disse har en grundlovsikret ret til at bryde ethvert løfte og stemme, som de lytter. Demokratiet må udvikles sådan, at de valgte virkelige repræsentanter vælgerne og står til ansvar over for disse, så det sikres at ord og løfter følges af handling.

Selv om kommunisterne ikke er repræsenteret i Folketinget, skal aktionerne og initiativer tages over for Folketinget.

Hovedafsnit IV

Arbejderklassens revolutionære parti

Hvorfor et revolutionært parti?

»Den historiske nødvendighed af samfundets overgang fra kapitalisme til socialisme fuldbyrdes ikke af sig selv. De undertrykte og udnyttede klassers moralske fordømmelser og spontane protester er ikke nok til at bryde stor-kapitalens klasseherredømme. De må udvikles til bevidst og målende handling, der gør det arbejdende folk til en magt.

Det kan kun opnås, når de bevidste forkæmpere for arbejderklassens sag vinder regningsgivende indflydelse. Som hele arbejderbevægelsens erfaring viser, må de derfor slutte sig sammen i arbejderklassens revolutionære parti, der konsekvent bygger på den videnskabelige socialismes ideologi og udgør en organiseret og bevidst handlende enhed. Uden et sådant parti er der intetsigende vundet sejr for socialismen. Til løsning af vor tids komplicerede opgaver med at udvikle den demokratiske kamp mod stor-

kapitalen til et opgør med dens magt, er eksistensen og indflydelsen fra et sådant parti af afgørende nødvendighed.

Ovenstående står at læse i Kommunisternes Program, og i vore love og manifestet fra 27. kongres har vi fastslået, at Danmarks kommunistiske Parti er dansk arbejderklassens revolutionære parti – ikke kun et parti blandt andre i arbejderbevægelsen eller på den politiske venstrefløj.

Udviklingen siden vor sidste kongres og den aktuelle situation betoner yderligere nødvendigheden af, at partiet fastholder og stadig gør sig fortjent til denne rolle. SP fremstår som et reformistisk parti, der kun på enkelte områder adskiller sig fra Socialdemokratiet, og Socialdemokratiet synes intet at have lært af sin politiske fejlslut, der gav plads til Schlüter. Højrekræfterne fortsætter deres ideologiske felttog, og borgerlige holdninger slår også langt ind i arbejderklassen.

PARTIETS rolle som bærer af arbejderklassens bevidste, revolutionære kamp stiller store krav til partiet og det enkelte medlem:

Krav om, at partiet altid er forbandet med arbejderklassen, folket. I manifestet fra 27. kongres formulerede vi det således:

»Kommunisterne og deres parti må altid være forbundet med klassen, folket, og ikke afsænde sig søkterisk fra, hvad der rører sig i det. Netop herudfra vil vi forstå at tage initiativ og give retning til aktioner, der kan udvikle kampen.

Samtidig må alle kommunister i hele deres virke fremlægge og overbevise om partiets opfattelser, dels svar på tidens problemer og dets samfundssyn. Vi vil bestandig søge at gøre dette i egne former, men må ikke af nogen falsk beskedenhed lade os forlede til at undgå frenharvelsen af partiets rolle, nødvendighed og virkelige hensigter.

Krav om organisation:

Partiet er en frivillig sammenslutning, der er skabt på grundlag af en fælles samfundsopfattelse og leder sig lode af den marxistisk-leninistiske teori.

Arbejderbevægelsen har gennem sin revolutionære politiske kamp udviklet den demokratiske centralismes principper som betingelsen for udvikling af beslutningsdygtighed, handlekraft og et demokrati, der aktiviserer kollektivet og den enkelte.

Også i kongresperioden har disse principper for organisations- og ledelsesarbejde vist sin styrke, men også, at de kun udvikler sig fuldt, hvis samarbejde og ledelsesformer befræres for skematisme.

Krav om ideologisk styrke:

Vi bygger på den videnskabelige socialisme. Det er en levende teori, der giver forståelse for sammenhængene i et forvirret verdensbillede. Men den kan og skal for-

bindes med den virkelighed, vi lever i. Kun derved fremstår teorien som en nødvendig, berigende kraft.

Krav om internationalisme og solidaritet:

Internationalismen er en nødvendighed for en revolutionær, socialistisk bevægelse. Den revolutionære arbejderklassens solidaritet på tværs af landegrænser har bidraget til, at den styrke blev vundet, der har båret talrige lande og fastholdt og udviklet socialistiske revolutioner. Den har bidraget til den kommunistiske verdensbevægelses koloniale og stadig voksende styrke og indflydelse.

Internationalisme og solidaritet begrunder ikke kritikthed over for fortællelser og handlinger i de socialistiske lande og kommunistiske broderpartier. Tværtimod er vi forpligtede til – også kritisk – at klargøre beslutninger, handlinger og begivenheder med det formål at bibringe dansk arbejderklas-

se erfaring og styrke til at modstå den kapitalistiske propaganda.

Det er i dansk arbejderklassens interesse at forstå og respektere de konkrete betingelser og vanskeligheder, hvorunder kampen for socialisme og udviklingen af det socialistiske demokrati foregår.

I manifestet fra 27. kongress sagde vi:

«I vor tids kamp for fred og socialisme er forståelsen af det skelsættende, der er opstået gennem virkeliggørelsen af socialismen i Sovjetunionen og en række andre lande af væsentlig betydning. Det har ført bevis for, at socialismen kan udbygges, kan overvinde de ondes, som er knyttet til kapitalismen, og sikre afgørende fremskridt for folket. Derved er de socialistiske lande også blevet en afgørende faktor i kampen mod imperialismen, for fredens».

SPØRGSMÅLET i dag er: Har vi levet op til vore målsetninger fra 27. kongress, og hvilke erfaringer har vi fået?

Vi skulle som parti og enkeltmedlemmer ikke kun registrere situationen i og for arbejderklassen, ikke kun deltage i spontane bevægelser. Kongressen satte på dagsordenen, at vi skulle samle og styrke kræfterne for at bryde den borgerlige offensiv, udvikle og styrke kampen for freden, udvikle og igangsætte aktioner for at tjære Schuster-regeringen samtidig med skabelse af bevidsthed og kæmpen for en ny politik.

Videre stillede vi os som en selvstændig og offensiv opgave at styrke partiets ideologiske, politiske og organisatoriske. Kongressen lagde vægt på en højelse af vort ideologiske niveau som en afgørende faktor for det enkelte medlem og partiet som helhed i arbejdet for at vende udviklingen. Der blev lagt vægt på udviklingen af partiets økonomiske/politiske alternativ og varerne til at få dette alternativ til at slå igennem, både i arbejderklassens organisationer og øvrige partier og ved en partimæssig fremhævelse heraf – naturligvis også med det formål at vinde fornøjet autoritet som politisk parti.

Organisatorisk blev der bl.a. lagt vægt på udviklingen af partidemokratiet, på en styrkelse af ledelsesarbejdet på alle planer, bevidst kadreudvikling og forøget medlemstilgang.

Når vi var bedst – når vi forudså situationen og greb den mulighed, arbejdede direkte i klassen og folket organisationer og bevægelser – så blev der skabt resultater. Så blev aktiviteten til politisk magt, der prægede også Folketingets beslutninger.

Det gælder i fredskampen, i arbejdet mod Danmarks medlemskab af EF og kampen mod den politiske union.

Og ikke mindst gælder det i kongressperioden i den fagøkonomiske kamp – i udviklingen af en alternativ økonomisk politik, forsvaret af fagbevægelsens tilkæmpede demokratiske rettigheder (HT-konflikten), i kampen mod nedskæringer og overgreb (thavnearbejderkonflikten), i overenskomstkampen.

85 mod formulering og udvikling af krav og embed, udvikling af bevægelse mod den borgerlige regering.

Værdifulde erfaringer er indhøstet om den rolle, partiet spiller som den organiserende og organiserende politiske kraft i arbejderklassens kamp mod højrekræfterne. Retningsgivende indflydelse er vundet, fordi partiets ledelse traf de rigtige beslutninger. Afdelinger, fraktioner, udvalg og enkeltkammerater var med til at sikre, at vi udnyttede de positioner, arbejderklassen havde givet os i organisationer og bevægelser. Derved blev vi den ledende kraft.

Men det må også erkendes, at der er svagheder i vort arbejde. Vi udnyttede f.eks.

ikke vort skatteforslag til offensiv mobilisering mod skatteforliget mellem den borgerlige regering og Socialdemokratiet.

Vi er for tiden ikke i Folketinget, og vores repræsentation i amter og kommuner blev reduceret ved det seneste kommunvalg, men derfor skal vi alligevel forbinde vort brede arbejde med initiativer i og overfor Folketinget.

Partiets ideologiske styrke må øges

Højrekræfternes angreb på arbejderklassen og dens organisationer er ledsaget af en massiv ideologisk bearbejdning af befolkningen, der har til hensigt at skabe forvirring og forvrænge opfattelser – ikke mindst om indholdet af begreber som frihed, demokrati, solidaritet, ansvarlighed osv.

En stadig ideologisk modoffensiv fra vor side er nødvendig for at sprede tåperne. Vort parti kan og skal være den kraft, der kan sætte be-

greberne på plads og vise perspektivet for fremtidens Danmark.

Det kræver ideologisk styrke.

Det er afgørende, at vi udvikler evnen til at se og bedømme politiske begivenheder og tager stilling ud fra et klassemæssigt grundlag. Og her må vi erkende, at vi alle gennem den daglige propaganda, gennem profitytringen og udbytterystemets mange løvmæssigheder og styreforneri præges af klassemodstandernes holdninger, og at disse kun kan modvirkes gennem fælles partimæssige diskussioner og analyser, gennem den fælles handling.

Vi skal ikke alene fastslå, at partiet er skole for klassekampen. Klassekampen udvikles ikke af sig selv. Der påhviler lederne et ansvar for, at den enkelte viden og indsigter inddrages i den kollektive viden og beslutningsproces, og at partilivet, mødemøderne er så skoleende, aktuelle og politisk givende, at medlemmerne rustes bedst

muligt til den daglige ideologiske kamp.

Vi har gennemført mange kurser i ind- og udland, og vi må erkende, at vi skal være konkrete, aktuelle. Forbunde den teoretiske lærdom med den daglige klassekampens virkelighed.

Partiet afgiver i dag tusindvis af kadre til arbejderbevægelsens organisationer og til de folkelige bevægelser. Derfor skal vi bevidst arbejde med at udvikle og udvælge kadre til den kommunistiske bevægelse til gavn for dansk arbejderklasse.

De ideologiske og politiske angreb på bevægelsen har til formål at isolere partiet fra masserne. Sådanne isolationsforanstaltninger giver til tider følger i virkeligheden i partiet, hvor løsningen af spørgsmålene oftest foretages klaret ved strukturelle ændringer eller løsninger, hvor tendenser til indsnævrede sektorsk selvregulering er det fremherskende.

De ideologiske angreb kan kun modvirkes ved den rigtige placering af partiorganisationen i et afbalanceret arbejde ud fra rollen som det organiserende og det organiserende parti. Det må i indvendingen have betydning at endnu større engagement i massearbejdet.

Partiet skal fremstå som en samlet kraft.

At fremstå som en samlet kraft stiller krav om, at det enkelte medlem gennem konkret politisk, teoretisk og organisatorisk arbejde får så stærk en ideologisk ballast, at det bliver klart for enhver, at hvor der er en kommunist, der er partiet, og hvor den enkelte opnår resultater, er det også partiets resultater.

Vi arbejder i dag med en række udvalg, hvor kammerater ud fra en personlig placering, uddannelse og konkret pålagte opgaver søger at samle kraft til en koncentreret indsats. Det er en rigtig og givende arbejdsform, men den må ikke føre til en opdeling af partiet i aktivgrupper og udvalg. Stadiet må det være grundorganisationen, distriktet, partilødsen, der er udgangspunktet og betingelsen for partiaktivitet. Denne arbejdsform har til formål at styrke partiets arbejde blandt masserne på partiets eget grundlag.

Partiet skal være en støtte for og drage nytte af erfaringer fra den enkelte kammerat arbejde i fagbevægelsen, fredsbewægelsen, lejrbevægelsen osv. Partiets eksperter må ikke lade sig isolere fra partilivet. Selv eksperter har brug for andres erfaringer og viden.

De enkelte udvalg, den enkelte kammerat må markere partiets synspunkter, men også leve med i partilivet og selv være med til at videreudvikle partiets evne til at fremstå som en samlet kraft.

HT-konflikten var én af de begivenheder, der skabte stor aktivitet i brede dele af fagbevægelsen.

Land og Folk skal bruges som et redskab i den politiske og ideologiske kamp. Også i denne kongressperiode var Land og Folk festivallerne med til at skabe respekt om både parti og blad.

om de afgørende politiske spørgsmål.

Det kræver bl.a. bedre beretningsmøder. Beretningsmødet skal orientere, og der skal være mulighed for at give forslag og kritik til bage til Centralkomiteen. Men beretningsmøderne skal først og fremmest være politiske arbejdssteder, hvor hele partiet bliver inddraget i arbejdet med at organisere den aktuelle politiske aktivitet.

Det kræver større deltagelse i beretningsmøderne, og her er der svagheder, som ikke kan opvejes gennem en større og bedre partimæssig information gennem Land og Folk.

Partiets organisation må styrkes

I manifestet fra sidste kongress sagde vi:

«Vort organisatoriske princip er den demokratiske centralisme, som forbinder demokratisk diskussion med evnen til at træffe beslutninger og sikre det fælles træk i deres gennemførelse. På det grundlag har vi opbygget en partioorganisation af betydelig slagkraft. Den har løst store opgaver, så det har afværgt selv modstandens respekt. Den har sikret partiet over for modstandens pres og angreb.

Derfor er det en stadig opgave at sikre alle medlemmers forståelse af den demokratiske centralismes principper som grundlag for partiets udvikling og for partiets enhed.

Hvorledes har vi levet op til disse formuleringer?

At binde partiet sammen til en enhed og dermed udvikle evnen til en stærkere partimæssig markering betyder også større respekt for det daglige organisatoriske arbejde i partiet.

Over for de aktuelle politiske hovedopgaver skal såvel grundorganisationer og de enkelte kammerater motivere politisk til konkret indsats (bl.a. gennem nødvendig information, realistiske beslutninger m.m.). Det stiller krav til centralkomité, distriktsledelse og afdelingsbestyrelser. Vi kan benytte Land og Folk, beretningsmøder og afdelingsmøder, men det er også en opgave for kontaktleddet til den enkelte kammerat: gruppeledere, som jo ikke kun er kontaktpunkter, men daglige organisatorer.

Tager vi noget konkret: Situationen i foråret 1965, hvor Socialdemokratiet gik i forhandling med regeringen om en skattereform – en politisk handling, der får afgørende betydning for muligheden af et arbejderflertal og udviklingen af en alternativ politik. I denne situation stod vi politisk stærkt. Vi havde et færdigt forslag til en skattere-

form. Vi havde haft trykser, artikler – også i borgerpressen – vi holdt oplysende møder. Men da det blev aktuelt gik vi ikke i offensiven. Vi havde ikke i denne situation adgang til radio, fjernsyn, hovedstadspressen (det blev foragt). Men vi havde organisationen. Vi kunne have organiseret offentlige møder eller åbne medlemsmøder i alle afdelinger. Vore folketingskandidater kunne have skrevet læserbreve osv. osv.

Her udnyttede vi ikke situationens muligheder. Muligheder, der selv var skabt på baggrund af en samlet politisk og organisatorisk indsats. Vi havde jo ikke alene politisk formuleret et skatteforslag. Vi havde i forbindelse med overenskomstkravets formulering nedkæmpet påstandene om, at der ikke var penge til lønsmæssige løst, arbejdstidsforkortelse og investering i arbejdspladser. Vi havde formået at mobilisere kammeraterne på dele af en alternativ politik.

Et levende og organiseret parti

I manifestet fra sidste kongress siger vi:

«Partiet kan kun udforme sin politik gennem et levende partidemokrati, som sikrer, at alle erfaringer inddrages i de kollektive overvejelser. Det gælder for partidemokratiet som for andet demokrati, at det kræver aktivitet og alles medvirken. Derfor arbejder vi bestandig på at udvikle aktiviteten i partilivet og den frie diskussion. Vi fører ikke mere diskussioner for diskussionens skyld, men som en fælles, kammeratlig bestrebelser med det bevidste formål at uddybe vor kollektive viden, forståelse og afklaring, kendskab til marxismen-leninismens teori og dens anvendelse, såvel som til partilitteratur og partiets vedtægter. Vort demokrati har til formål at få truffet de bedst mulige beslutninger, som efter afgørelser er bindende for alle».

Vi skal i vore diskussioner være åbne over for de erfaringer – positive og negative – som gør frem, også udenfor vort parti. Derfor skal vi lytte til og deltage i de diskussioner, der foregår i arbejderbevægelsens organisationer og de folkelige bevægelser.

Vi skal i bestemte situationer og om konkrete spørgsmål – f. eks. partiets forslag til en alternativ politik – åbne op, søge at inddrage andre i vore diskussioner, i Land og Folk og tidsskriftet Tiden.

Men de skolede, afklarede diskussioner, som skal danne grundlag for beslutninger, må først og fremmest finde sted i partioorganisationerne.

I partiet er der ikke, må der ikke være begrænsninger for diskussionen. Der er i perioden rejst kritik – det er fremholdt, at partiet ikke vil diskutere!

Derfor – diskussion kræver også, at den enkelte selv viser vilje til at fremskaffe mod tanker, forslag, ideer, oplæg til diskussionen. Dermed kræver det også vilje til at forstå, at ens egen usikkerhed eller vurderinger ikke behøver at være partiets usikkerhed og vurdering.

Rette, pligten til at fremskaffe med egne vurderinger, erfaringer og direkte forslag eller kritik betyder ikke altid, at man får ret. Men diskussionen er nødvendig for at sikre de stærkeste og klarere beslutninger, således at når vi efter diskussionen har truffet beslutninger, er disse udtryk for partiets kollektive viden, erfaring, styrke på det pågældende tidspunkt og for pligten for alle.

Medlemshvervningen

Det er også en politisk opgave, hvor vi må arbejde systematisk og bevidst. Gennem vor deltagelse i den daglige kamp, i komiteer, bevægelser skabes kontakter, som giver mulighed for ny, værdifuld tilgang til partiet.

Det handler også om at nedbryde nogle af de fordomme, der søges skabt om partiet. Vi skal være mere åbne og fremholde det rige, levende partiliv, der findes i afdelingerne.

Salg af litteratur

Vi har i enkelte byer bogcuffer. Vi sælger litteratur på møder. Men når vi udlægger en politisk pjec eller bog, er det opgiven, at hvert enkelt partimedlem skal vinde som sælger. Hvis hver enkelt partimedlem sælger – til salg eller eget brug – et eksemplar, vil vi mangledehave vort salg.

Partiets rolle

Vi vil et socialistisk Danmark. Vi skal til stædig udvikle vor evne til at klare os for det danske folk, hvad socialismen vil betyde for den enkelte og for det danske folk. Altså, at socialismen på dansk betyder større tryk, mere frihed, lighed og et bredere og mere levende demokrati.

Vi skal også dokumentere, at den revolutionære proces, vi skal igennem for at overvinde det kapitalistiske Danmark til et socialistisk Danmark, ikke er en proces, der pålægger det store flertal byrder eller indskrænker demokratiske rettigheder og frihedsbegreber – tværtimod.

Men vi må ud fra den aktuelle situation i Danmark forstå, at det er partiets opgave at præge først og fremmest arbejderklassen og dens organisationer og partier med klasse-mæssige vurderinger og holdninger i de aktuelle kampe. Vi må i vor målrettede strategi sætte ind for det, der lige nu er afgørende, mod det, der står i vejen for demokratiske løsninger.

Kampen for fred er også en del af kampen for socialismen.

Derfor prioriterer vi de politiske opgaver. Ikke som en indsnæring af den politiske kamp eller en matematisk udvælgelse ud fra partiets organisatoriske kraft. Opgaven er – ud fra analyser og politiske vurderinger – at udvalgte det eller de politiske spørgsmål, der netop nu er nøglen til ændringer og politisk udvikling.

Kampen mod krigen er også kamp for socialismen. Kamp for national selvstændighed mod EF's monopoler er også kamp for socialismen.

Den faglige kamp er ikke kun en forsvarelseskamp, men skal også være en offensiv kamp for socialismen.

Vi er et parlamentarisk parti i den forstand, at vi også vil udnytte det borgerlige samfundes politiske platform i den ideologiske og politiske kamp. Folketingsrepræsentation, som vi skal arbejde for af mange grunde, er en af de mange positioner, der kan udnyttes, og som i den nuværende situation er af lokal betydning, fordi Folketinget for mange – ja, for det store flertal – står som det beslutende center i den politiske kamp.

Derfor skal vi også udvikle evnen til at fremstå som mere markant, tiltrækkende på vælgerne. Det kræver også

større tiltro til vores egne forslag og beslutninger og partiets muligheder for at påvirke udviklingen.

Som vi formulerede det i manifestet: Fremhævelse af partiets rolle, nødvendighed og virkelige hensigter er en del af kampen – kommunister skal der til!

Arbejderklassens parti.

Partiet og partiets medlemmer arbejder skiftet i arbejderklassens faglige organisationer, medvirker i udviklingen og styrkelsen af faglige bevægelser med meningsfulde overgreb og udbytning, for folkelig indflydelse og demokrati, mod oprustning og krig, for afspænding og international solidaritet.

Vi arbejder på enhedens grundlag og accepteres af mange som en organisatorisk drivkraft. Vore vurderinger, aktuelle politiske paroler og ideologiske målsætninger accepteres af brede kredse.

De afgørende politiske elementer i vore forslag til en alternativ økonomisk politik indgår i fagbevægelsens og de andre arbejderpartiers aktuelle politiske krav og programforslag.

Men vi står ikke for arbejderklassen som parti og navnlig ikke som den parlamentariske mulighed eller som alternativet til såvel den

borgerlige klassepolitik som til reformisme og sektarisme.

Antikommunismen må ikke læses som undskyldning eller årsag til egne mangler og utilstrækkelighed, men vi skal for at kunne bryde den forstå dem, viden, omfang og karakter. Den er ikke kun grov antisovjetisme og tegnagtig bagvaskelse af de kommunistiske partier, men også udtrykt i den daglige ideologiske kamp, hvor udbyttersystemets forsvarende under dække af tale om demokrati, menneskerettigheder og frihed netop angriber de demokratiske rettigheder, undergraver troen på fællesskabet, beyder menneskerettigheder, forvansker frihedsbegrebet.

Vi skal derfor parlamentarisk fremstå som det parti, der netop vil fæstne demokratiet, forbinde den folkelige aktivitet og arbejderklassens krav med det politiske arbejde i Folketing og kommuner.

Det kræver en stærk partimæssig markering på alle planer i partiet. Vi skal bruge vor politik og de konkrete forslag, vi har udarbejdet. Når vi påpeger, at grundorganisationerne skal være selvstændige politiske centre, betyder det jo ikke kun, at vi skal leve med i de lokale problemer, men også at vi

skal bruge vore landspolitiske forslag og krav i den lokale debat.

Vi skal også partimæssigt bruge personer i den offentlige debat. Hvor ofte bruger vi vore folketingskandidater i aktuelle aktioner mellem valgkampene? Og vore kammerater med tilfældshverv i fagbevægelse, lejerorganisationer, ungdomsbevægelser osv.?

Det kræver som før nævnt en fortsat udvikling af evnen til at gribe de afgørende politiske spørgsmål. Når vi med henvisning til vore begrænsede ressourcer taler om streng prioritering, er spørgsmålet ikke, hvad der skal skydes til side, men først og fremmest hvad der her og nu er hovedopgaven i den politiske kamp.

Vi kan ikke med et kunstgreb bringe vort parti og vor politik i fokus. Men vi kan udnytte vore muligheder bedre, og vi skal bruge de ressourcer, vi har til rådighed i vor teori, den internationale bevægelses kamp, dansk arbejderbevægelses erfaringsmateriale.

Det kræver, at vi stadig arbejder med partiet, udvikler det og styrker det organisatoriske, ideologiske og politisk.

Retningslinjer for kongresdiskussionen

DKPs 28. kongres holdes i dagene 16-19. april 1987 i Brøndby. Centralkomiteen besluttede på et møde i januar 1986 at gennemføre en forberedende kongresdiskussion på møder i afdelinger og distrikter og skriftligt i et diskussionsblad, der udsendes som et indstik i Land og Folk efter behov.

Centralkomiteen har besluttet følgende anvisninger for den skriftlige diskussion:

Diskussionsindlæg bringes under redaktion af det af centralkomiteen udvalgte redaktionsudvalg.

Kollektive indlæg (distriktskonferencer, distriktsdeleber, afdelingsmøder, afdelingsdeleber og CK's udvalg) må højst fylde 150 maskinskrivne linjer på A-4-ark.

Individuelle indlæg (indlæg fra enkeltpersoner) må højst fylde 50 maskinskrivne linjer på A-4-ark.

Diskussionsindlæggene sendes til DKPs sekretariat, Dr. Tværgade 3, 1302 Kbh. K. Indlæg modtages efter 24. april. Sidste frist for indsendelse af diskussionsindlæg er 21. marts 1987.

Partisekretariatet bekræfter skriftligt modtagelsen af de fremsendte indlæg, når tydeligt navn og adresse på afsenderen er angivet.

**Gør som
tusinder**

...læs

...hver dag

Bestil abonnement på telefon (01) 14 01 14

TERPO TRYK

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk